

Tulella ei saa leikkiä En voinut uskoa silmiäni. Oma hevoseni oli Feeniks. Blizzard kohotti päänsä ja päästi ilmoille kauniin sävelmän. –Oletko se oikeasti sinä Blizzard? kysyin. Hän kääntyi minua kohti ja piirsi hiekkaan jotain. Fire Bird! –Fire Bird? Kysyin. Fire Bird nyökytti päätään. Ojensin käteni Fire Birdia kohti. Tunsin vain heikkoa väreilyä sen sijaan että palavien sulkien liekit olisivat polttaneet kättäni. Nouse selkääni Amal. Vien sinut kotikylääni. Kuulin sanat päässäni, Fire Bird osasi puhua ajatuksen välillä. Fire Bird levitti siipensä ja laskeutui jalkojensa varassa aavistuksen verran alemmas. Asetuin sen selkään siipien väliin. Sulat väreilivät allani ja tunsin heikkoa lämpöä. Pidä kiinni. Tartuin Fire Birdin sulkiin ja koetin olla repimättä niitä. Fire Bird hyppäsi ilmaan jalkojensa avulla ja raapaisi kynsillänsä voimaa hyppyyn. Se leväytti siipiään ja sai nosteen allensa. Olimme ilmassa. Nousimme nopeasti korkeammalle. Fire Bird ohjaili lentoa pyrstöllään joissa oli kauniita sulkia, jotka myös olivat tulesa. En tuntenut putoamisen pelkoa, joten irrotin otteeni sulista. Fire birdin päästä lähti kolme palavaa sulkaa jotka hulmusivat tuulesa. Huomasin yllätyksekseni, ettei minulla ollut lainkaan kylmä, vaikka näin korkealla pitäisi olla jäätävää. Ajattelin, että Fire Birdin värähtely ja heikko lämpö pitivät minut lämpöisenä. Hetken lennettyämme korkealla, Fire Bird alkoi vihdoin laskeutua. Kun pilvet jäivät yläpuolellemme, minulla oli estoton näky alla olevaan kylään. Se oli päältä päin kaunis. Kylässä oli korkeita, köynnösten peittämiä rakennuksia täydellisessä ympyrässä kylän ympärillä. Kylä itse oli matalarakenteinen. Talot olivat korkeintaan kolmi kerroksisia lukuun ottamatta korkeaa rakennusta kylän keskellä. Amal tervetuloa Galileokseen, minun kotiini. Olin ihmeissäni ja kun olimme talojen kattojen tasalla. Jotkut ihmiset osoittivat meitä ja huusivat ilosta. Fire Bird päästi kurkustaan iloisen sävelmän ja sai kansan hurraamaan. Laskeuduttuamme Fire Bird laski minut pois selästään. Tontuilta näyttävät ihmiset huudahtelivat ja riemuitsivat. Heillä oli jokaisella eri värinen lakki ja puku. Jalassa heillä oli hassun muotoiset suipot kengät. Yksi heistä huomasi minut ja huudahti. –No mutta hei, kukas tuo on? Kaikki kääntyivät katsomaan minua ja tunsin oloni erittäin kiusalliseksi. –No tuota minä olen Amal, kerroin. –Ihminen! he huusivat ja alkoivat huutaa ja paeta paikalta. Jotkut pääsivät suojaan heidän mökkeihinsä, mutta jotkut olivat niin paniikissa, että vain törmäilivät toisiinsa. Fire Bird räkäisi korvia huumaavasti, mutta kauniisti. Joka ikinen tonttu pysähtyi. Amal on minun vieraani. Satriel sinä saat ottaa hänet vastuullesi muutamaksi päiväksi ja opettaa Galileiden säännöt. Satrieliksi kutsuttu Galilei kauhistui. Te muut, olette hänelle ystävällisiä. Hän vapautti minut maasta. Muut Galileit nyökkäsivät kaikki yhtä aikaa. Hyvä, sitten voin lähteä. Muistakaa Serekuksen väki ei saa missään tapauksessa tietää, että hän on ihminen. Sen sanottuaan Fire Bird yllättäen leimahti liekkeihin, ja katosi. Katsoin ymmälläni paikkaa, jossa Fire Bird oli ollut. Tunsin jonkun nykivän hihaani. Kun käännyn Satriel loikkasi kauemmaksi. –Meidän pitäisi mennä, hän sanoi hiljaa. Lähdin astelemaan Satrielin perässä ja vilkaisin vielä kerran taakseni, Fire Birdin paikalla oli vain tyhjää. Miksi hän oli jättänyt minut tänne. Satriel johdatteli minut omaan mökkiinsä, joka oli samanvärinen, kuin hänen lakkinsakin. Satriel katseli hätäntyneenä ympärilleen kaivaessaan avainta taskustaan. Avain oli jonkinlainen kiekko, joka asetettiin oveen ja käännettiin joko vasemmalle tai oikealle, niin että kiekkoon muodostui sama kuvio, joka komeili ovesta. –Onk... aloitin. –Shh! Satriel sanoi ja nosti sormen huulilleen. Suljin suuni. Satriel oli minua hieman lyhyempi ja hänellä oli hassun muotoiset suipot korvat, jotka heilahtivat kun hän viittoili minua sisälle. Menin ovesta sisälle ja heti, kun olin tehnyt niin, Satriel pamautti oven takanani kiinni. –Nyt voi puhua, hän sanoi. Kysymysten aalto tulvahti mieleeni, mutta yksikään niistä ei pulpahtanut ulos. Satriel nosti pukunsa sisältä jonkinlaisen sytyttimen. –Mikä tuo on? kysyin. –Tämä on valaisija, sillä saamme valoa koteihime ja muihin paikkoihin. Satriel selitti ja painoi sytyttimen päässä olevan ulokkeen

alas. Mökkiin tulvahti valoa. Seisoin kauniin purppuran punaisen maton päällä keskellä olohuonetta. Vasemmalta puoleltani lähti portaat ylös ja alas. Uskoin niiden vievän makuuhuoneisiin ja kellariin. Yläkerrasta kuului vaimeaa puheensorinaa. Satriel meni keittiöön ja seisoin olohuoneessa tietämättä mitä minun pitäisi tehdä. Satriel tuli keittiöstä kädessään sauvan muotoinen keppi. Se oli noin yksitoista tuumaa pitkä ja se oli kiemuroilla ja kaarteilla. Satriel mumisi jotain ja heilautti sauvaa. Mitään ei näyttänyt tapahtuvan. –Mitä sinä oikein teit? kysyin. –Istu vain alas, Satriel käski vastaamatta kysymykseeni. Kävin istumaan verenpunaiseen nojatuoliin. Sen vieressä oli lipasto, jonka päällä oli joitakin valokuvia. Satriel kantoi olohuoneeseen viisi mukia ja kannun. –Lapset shuikkaselle, meillä on vieras! hän huusi yläkertaan. Yläkerrassa tuli hiljaista ja katsoin uteliaana portaisiin. Portaista kuului töminää ja kaksi pienempää poika Galilea tuli alas. –Sanokaa päivää Amalille, hän on ystävä. Lapset katsoivat minua uteliaana ja istuivat minua vastapäätä. –No mutta mihin se Armatil jäi? Satriel kysyi pojilta. Pojat katsoivat toisiaan huvittuneina. –Hän ei uskaltanut tulla alas, toinen heistä sanoi. Pojalla oli kirkkaan vihreät hiukset jotka pilkistivät limenvihreän hatun alta. Pojat tirskuivat. –Sarake! Lopeta siskosi kiusaaminen. Satriel sanoi ja meni yläkertaan. Pojat käänsivät huomionsa minuun. –Minä olen Oriel ja tässä on veljeni Sarake. Olemme vastakasvaneita Galileita, pojat kertoivat ylpeinä. –Miksi muuten sinulla ei ole hattua? Sinä näytät täysikasvuiselta. Epäroin vastata ja juuri silloin Satriel tuli alas pitäen kädessään pientä ja heiveröistä kättä. Pienet, kirkkaan violetit silmät katsoivat minua pelokkaana. Paljain jaloin tepasteleva tyttö piiloutui Satrielin taakse. –Tässä on nuorin sisarista, Amartil. Hän on hyvin ujo, Satriel kertoi. Amartil uskalsi juuri ja juuri istua Satrielin viereen. Satriel jakoi kaikille mikit ja kaatoi niihin kummallisen väristä nestettä. Joka kerta kun mukia kallisti ja neste liikkui se vaihtoi väriä. Saatuaan oman annoksen Amartil hihkaisi. –Jokaväri juomaa! Sen sanottuaan Amartil meni punaiseksi ja vaiken. –Niin, kun meillä kerran on vieras. –Noniin, Amal on melko kaukaa tullut Galilei. Hän on tullut Kherks-paasin suunnalta. Satriel kertoi lapsille. Aioin juuri väittää vastaan, mutta jostain syystä katsottuani Satrielia en sanonutkaan mitään. –Amal vierailee luonamme muutaman päivän joten olkaa hänelle ystävällisiä. Ja se tarkoittaa ei kepposia! hän painotti ja osoitti sanansa Orielle ja Sarakelle. Nostin mukin huulilleni ja siemaisin juomaa. Pärskähdin ja neste purkautui ulos. Kohta johon neste oli koskenut suussani alkoi polttaa sietämättömästi. Satriel näytti hätäntyneeltä. –Lapset ottakaa juomanne yläkertaan älkääkä tulko alas enää tänään. Lapset tottelivat ja katosivat yläkertaan. –Anteeksi Amal anteeksi, en muistanut, että Muhal-juomalla olisi tällaisia vaikutuksia ihmisiin, hän sanoi ja ryntäsi hakemaan sauvan. Hän mumisi taas jotain ja kirvely katosi. –Näemmä minun pitäisi ottaa kertauskurssi ihmislogiasta. Siitä on tuhansia vuosia, kun ihminen on viimeksi vierailut täällä. Hän selitti ja istui alas. –Minun lienee paras kertoa sinulle kaikki, hän jatkoi. –Kuuntele tarkkaan äläkä keskeytä. Tämä paikka on Galileos ja sen asukkaat ovat Galileita. Galileit hyväksyvät ihmiset ja pitävät niitä kumppaneinaan. Galileos on kahdentoista paasin sisällä. Niiden ulkopuolella on Serekus. Sen väki vihaa ihmisiä ja tahtoo tappaa niistä jokaisen. Serekus on hallinnut Galileita jo monta tuhatta vuotta sen aikana he ovat vahtineet meitä ja varmistaneet ettemme tuo yhtäkään ihmistä tänne. Teilläämme kulkee Serekuksen väkeä ja niitä on melkein joka paikassa. Ainoa paikka johon he eivät pääse on kilometrin säteellä oleva alue Kolmannestatoista paasista. Helkries- paasi on pyhä, ja suojattu niin vahvasti, että Serekuksen väellä ei ole pääsyä sinne. Olemme onnekkaita, että asun sen säteen sisällä, muuten Serekuksen väki olisi jo löytänyt sinut ja tappaneet sinut. Aikoinaan me kaikki olimme yhdessä. Serekusta ja Galileosta ei ollut olemassa, vaan oli Sergalius. Kaikki me olimme yhdessä ja meitä hallitsi lempeä kuningas pari. Sitten tapahtui vallankumous. Osa Sergalaisista kyllästyi siihen, että ihmisiä kävi

meidän maailmassamme. He loivat itsellensä johtajan ja surmasivat kuninkaan. Kuningatar pakeni ja langetti suojataian Galieloksen ympärille. Hän loi paasit ja niiden ympärille kehän, jonka läpi sai astua vain ne joilla oli hyvät aikeet. Kuningatar katosi, eikä kukaan tiedä, että onko hän enää edes elossa. Silloin muodostui Serekus ja Galileus. Galileuksen väki pakeni paasien sisäpuolelle sillä he eivät tahtoneet vahingoittaa ihmisiä. Serekuksen väki jäi ulkopuolelle. Vähän ajan kuluttua meillä ei edelleenkään ollut johtajaa, sillä Galieloksen laissa oli pykälä, jossa sanottiin kuninkaan surmanneen henkilön jatkavan hallintotehtäviä. Serekuksen johtaja Renela hallitsi siis meitäkin. Lopulta Renela keksi keinon kiertää suoja taian paasien ympärillä ja sai lähetettyä omaa väkeään meidän puolellemme. Hän ei kuitenkaan itse päässyt suojauksen sisälle, sillä hänen sydämensä on niin paha, ettei suoja päästä sitä läpi. Emme voineet enää tuoda ihmisiä Galieleokseen joten olimme harmissamme. Huomasimme pian ettei Serekuksen väki päässyt lähelle Helkrieiks-paasin lähelle. Jos Renela saisi tuhottua Helkries-paasin koko Galieleoksen väki tuhoutuisi ja jokainen Galilei kuolisi. Fire Bird on meidän kuviteltu hallitsijamme. Hän kuului kuningattarelle, mutta Renela lähetti hänet maahan ja vangitsi hänet sinne. Nyt kun Fire Bird palasi meillä on jälleen toivoa. Fire Birdillä on yhteys kuningattareen, jonka avulla hänet voidaan löytää. Jos Kuningatar palaa takaisin Galieleokseen Renela joutuu luopumaan vallastaan. En kyllä tiedä, että miksi Fire Bird toi sinut tänne. Satriel päätti kertomuksensa. –Nyt voit kysyä jotain, hän lisäsi. –Ne paasit, onko niillä kaikilla nimet? kysyin ensimmäiseksi. –On, kaikilla on nimet. Ne sinun tulee opetella. Jokainen paasi on nimetty ihmisten mukaan jotka ovat tuotu tänne. Keskellä on Helkerieiks ja siitä pohjoiseen ja siitä myötäpäivään. Eli Ykrhiel, Karah, Kornart, Nelviel, Virustar, Kuvriel, Serestar, Karashar, Yhremerst, Kyreherme, Yksertirmes ja Kaksormotien. Satriel kertoi. Painoin mieleeni jokaisen nimen ja koetin toistaa ne mielessäni. Ei onnistunut, en ollut oppinut vielä, kun ensimmäisen ja viimeisen nimen. –Sinulla on kolme päivää aikaa oppia nuo. Ja sitten seuraavaan pulmaan. Sinut pitää saada näyttämään Galileilta, Sastriel sanoi. –Tarvitset hatun, puvun ja suipot korvat. Sastriel katosi hakemaan sauvaa. Hän käski minun seistä paikallani keskellä mattoa ja heilautti sauvaa. Minulle ilmestyi kirkkaan sininen hattu ja puku. Korviani kihelmöi hetken, kun ne muuttuivat. Sastriel toi peilin ja siitä näkyi ihan ilmetty Galilei. Olin vain hieman pidempi. Kukaan ei mielestäni osaisi epäillä mitään. Valitettavasti Sastriel oli toista mieltä. –Sinä näytät aivan liikaa ihmiseltä ja sen vielä haistaakin kaukaa. Katsoin itseäni uudelleen, ehkä oli jotain mitä en ollut vielä huomannut. Olin kyllä pistänyt merkille, että talossa haisi kummalliselta. Jotenkin makealta ja kirpeältä samaan aikaan. Ehkä minäkin haisin joltakin. –Murehditaan sitä sitten aamulla, mutta sinulle on saatava jostain makuusija, hän sanoi ja viittoili minua seuraamaan yläkertaan. Siellä oli kolme ovea. –Veljet nukkuvat vihreän oven takana, Amastril sinisen ja minä nukun punaisen, Sastril kertoi. –Ovatko he sinun lapsiasi? kysyin. Sastrilin silmissä välähti ja hän meni hiljaiseksi. Kaduin, että olin edes kysynyt. –Tavallaan, hän vastasi lopulta ja päätin etten utelisi asiasta enempää. –Saat nukkua Amastrilin huoneessa, siellä on eniten tilaa, Sastril raotti sinistä ovea jonka takana pieni tyttö leikki nukeilla. Nuket putosivat tytön kädestä ja hän kavahti kauemmaksi. –Amastril, Amal nukkuu huoneessani nämä pari päivää. Sinun ei tarvitse pelätä häntä, Amal on todella mukava. Amastril vilkaisi minua arasti. Koetin hymyillä ystävällisesti. –Tulen kohta takaisin, Sastril sanoi ja meni takaisin alakertaan. Huoneessa vallitsi kiusallinen hiljaisuus ja Amastril näytti hyvin kiinnostuneelta lattian kiemuroista. Yritin palautella mieleeni miten ujon lapsen kanssa käyttäydyttiin. –Tykkäätkö sinä paljon nukeista, kysyin aluksi. Amastril nyökkäsi hienoisesti. Asetuin istumaan lattialle ja otin yhden nukeista käteeni. –Mikä tämän nimi on? kysyin. –Sastril, Amastril vastasi. –Okei no, jos minä vaikka teen Sastrilille letin niin se voi lähteä, vaikka juhliin, aloitin ja tein Sastrilille lettiä. Amastril uskaltautui

istumaan viereeni ja nappasi itselleen nukun. Letti tuli valmiiksi ja näytin sitä Amastrilille. Hän otti nukun ja ojensi omaa nukkea minulle. –Teenkö samanlaisen tällekin? kysyin. Amastril nyökkäsi ja aloin tehdä toista lettiä. Tällä kertaa huomasin Amastrilin tarkkailevan käsiäni ja kun letti oli valmis, Amastril yritti tehdä itse samanlaisen kolmannelle nukelle. –Saanko auttaa? kysyin, kun letin tekeminen ei näyttänyt onnistuvan. Näytin hänelle miten hiukset jaettiin kolmeen osaan, ja miten jokainen laitettiin vuorotellen toisten väliin. Amastril oppi nopeasti. Silloin Sastril tuli takaisin huoneeseen mukanaan sauva. –Kappas, Amastril puhuu sinulle, hän hymyili ja taikoi huoneeseen toisen sängyn, petivaatteet ja sängyn päälle yöpaidan. –Leikkikää aikanne ja käykää sitten nukkumaan, hän sanoi ja lähti jälleen. –Tiesitkö että lankojakin voi letittää? Kysyin. Amastril pudisti päätään ja kävi hakemassa jotain lipastosta. Kun hän palasi hän toi mukanaan rasian. Rasiassa oli monta kirjavaa lankaa ja nauhaa. Joissakin oli kimalletta ja jotkut hohtivat. –Voitko näyttää? Amastril kysyi. –Tottakai, sanoin. Solmin kolme lankaa yhteen ja aloin letittää. –Ojennatko ranteesi? kysyin ja Amastril totteli. Sidoin letitetyn nauhan ranteen ympärille. Amastril hihkaisi ja katsoi minuun silmät kiiluen. –Tee lisää! hän pyysi. Lopun illan me teimme toisillemme ranne- ja kaulakoruja. Kun Amastril alkoi haukotella, olimme tehneet jo ainakin parikymmentä lettikorua. –Meidän pitää mennä nukkumaan, sanoin ja hän nyökkäsi. Peittelin hänet omaan sänkyynsä. –Luetaanko sinulle iltasatua? kysyin. –Ei, mikä se on? hän kysyi. –Se on satu joka kerrotaan lapsille ennen, kuin he menevät nukkumaan. Kertoisinko minä sinulle? kysyin. Amastril nyökkäsi ja aloin kertoa. Kerroin ihmistytöstä jolla oli maassa oma hevonen ja ihana perhe. Tyttö päätyi Galileokseen, jossa hänelle annettiin hattu, puku ja suipot korvat. Kukaan ei saanut tietää, että tyttö oli ihminen. Amastril nukahti ennen kuin pääsin tarinassani loppuun asti joten päätin olla kertomatta loppua. –Hyvää yötä Amastril. Vaihdoin Sastrilin antaman yöpuvun ja menin peiton alle. Käperryin kerälle ja tajusin miten kova ikävä minulla oli Theresiä. Kaipasin hänen tuoksuaan ja lämpöään. Hiljaiset kyyneleet valahtivat tyynylle. –Hyvää yötä Theres. kuiskasin ja painoin silmäni kiinni. Sinä yönä näin unta Theresistä ja Amastrilista.